

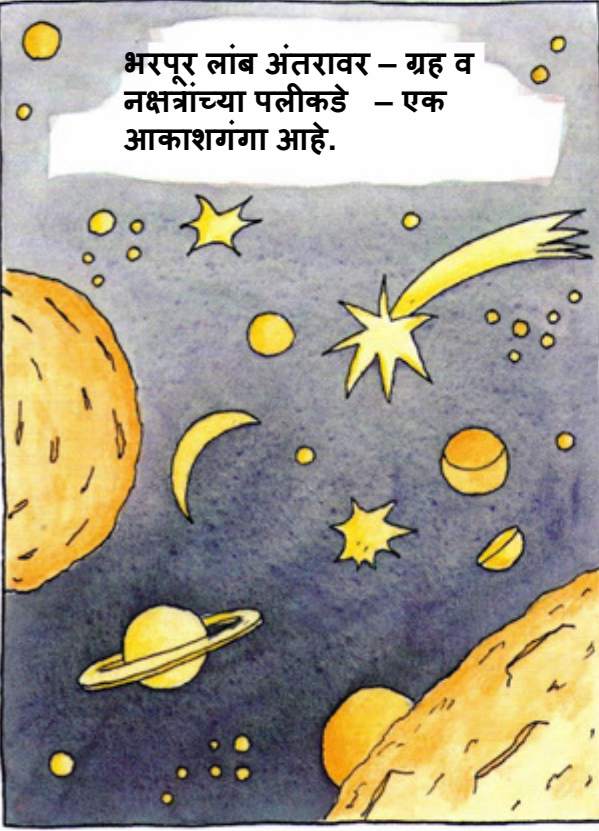
निळा मुलगा

लेखक: मार्टिन आयुर, चित्र: सायमन क्लोजेस

मराठीत: प्रभाकर नानावटी

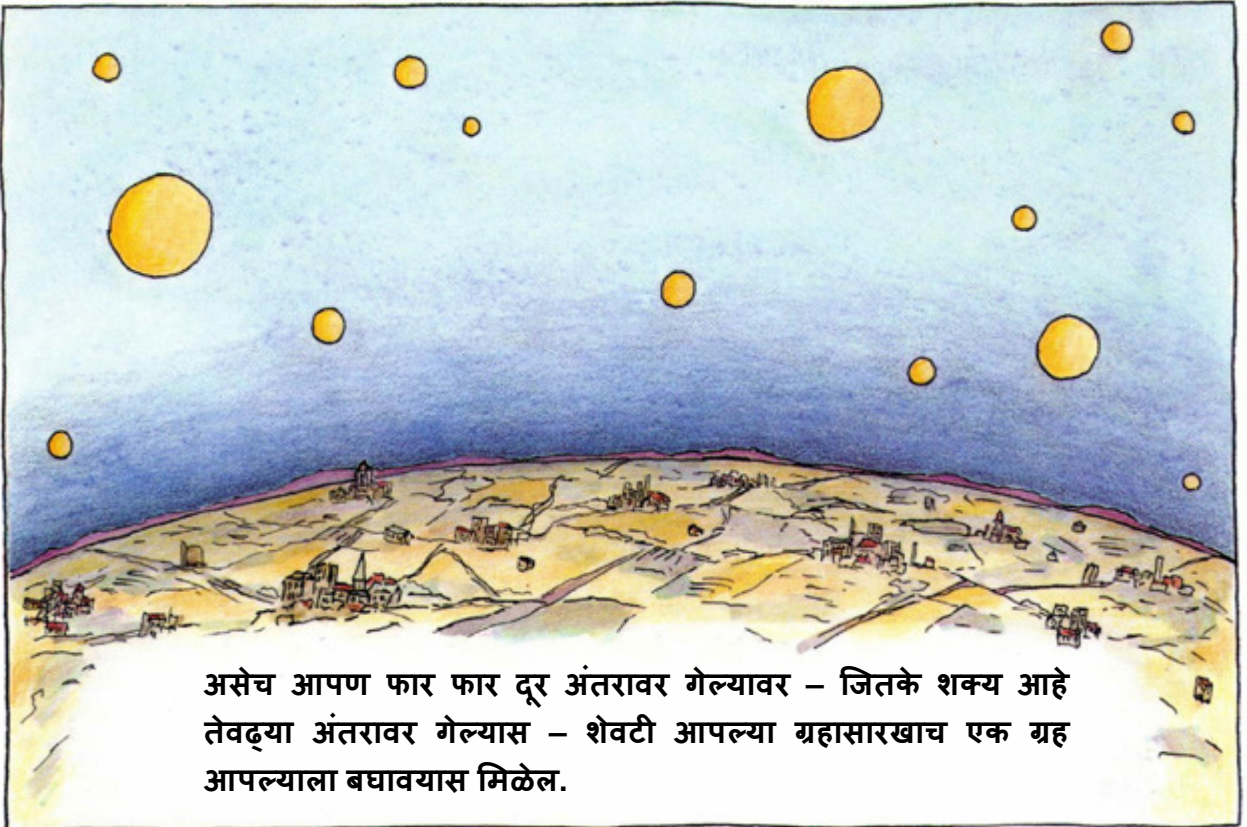
भरपूर लांब अंतरावर - ग्रह व
नक्षत्रांच्या पलीकडे - एक
आकाशगंगा आहे.

अंतराळात भरपूर दूर गेल्यानंतर
आपापल्या भोवती सतत फिरत
असलेले ग्रह बघून माणसं
आश्चर्यचकित होतात.

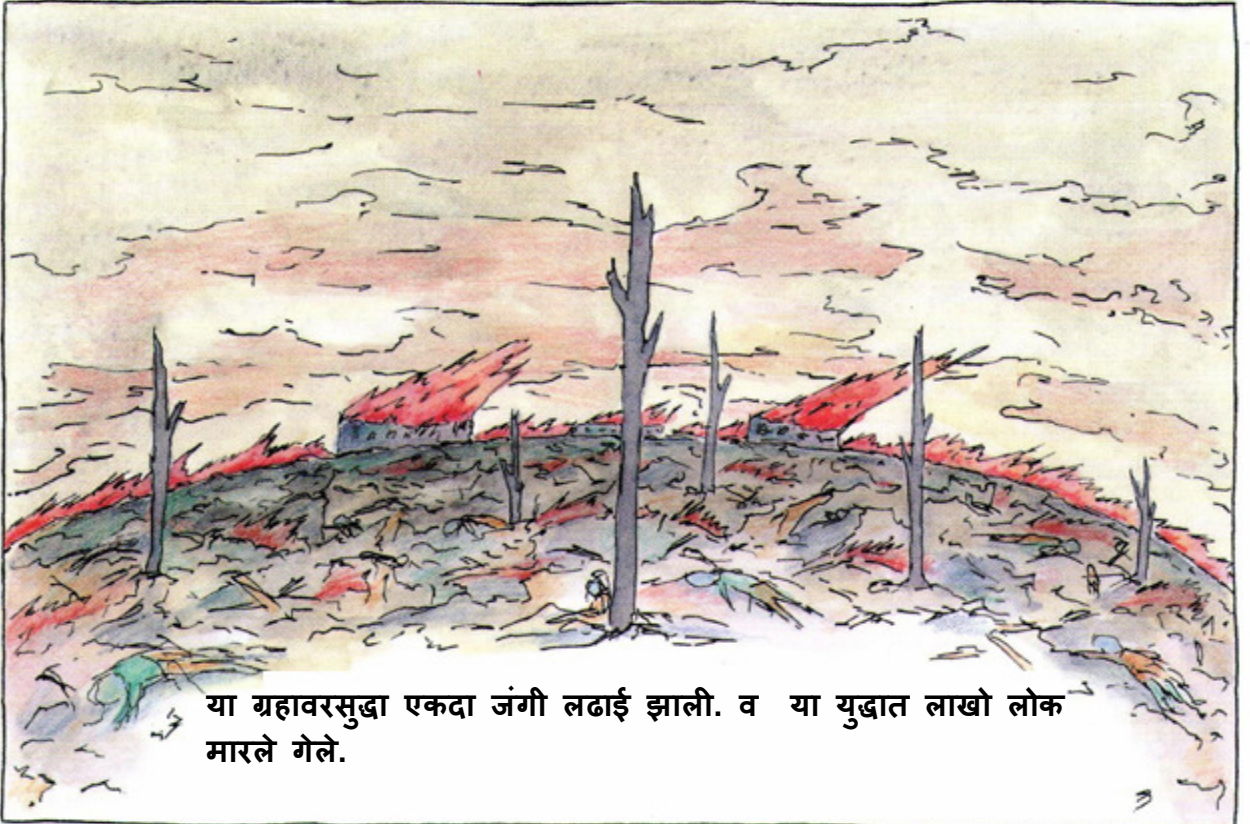

असेच आपण फार फार दूर अंतरावर गेल्यावर - जितके शक्य आहे
तेवढ्या अंतरावर गेल्यास - शेवटी आपल्या ग्रहासारखाच एक ग्रह
आपल्याला बघावयास मिळेल.

या लांब अंतरावर असलेल्या ग्रहाचा आकार व वजन आपल्या ग्रहा एवढाच आहे. तेथील माणसंही आपल्यासारखीच आहेत. फक्त एका बाबतीत त्यांचे वेगळेपण आहे. दिसायला ते निळ्या रंगाचे आहेत. व त्यांना जेव्हा ऐकायचे नसते तेव्हा ते आपोआपच आपले कान मिटवून घेवू शकतात.

या गृहावरसुद्धा एकदा जंगी लढाई झाली. व या युद्धात लाखो लोक मारले गेले.

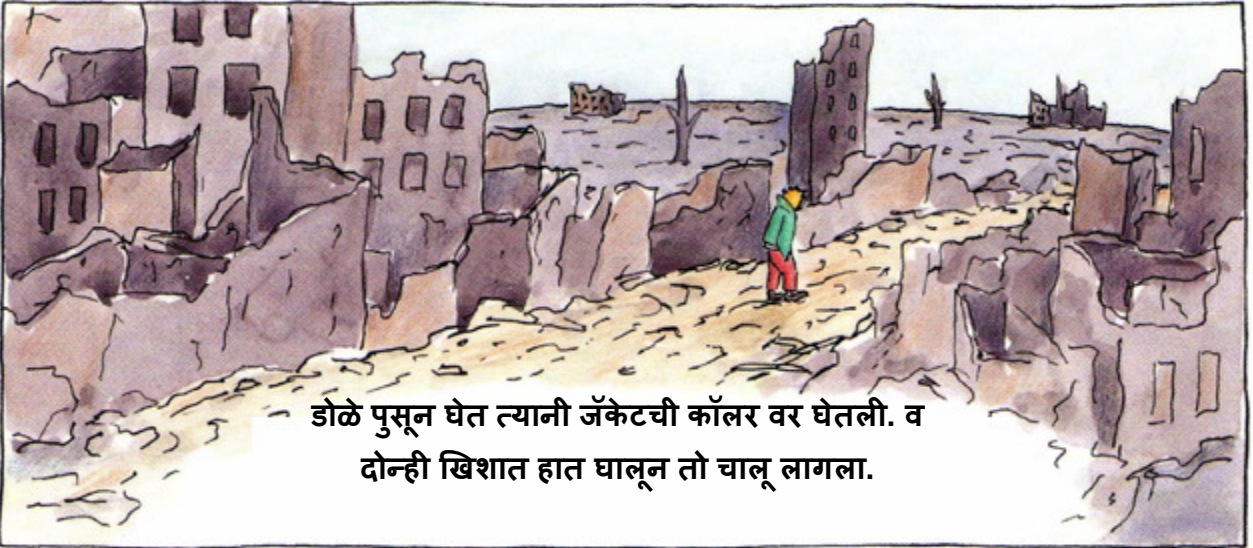

आई-वडील युद्धात मेल्यामुळे लाखो मुलं अनाथ झाली. मैदानातील एका पडीक इमारतीच्या समोरील दगडावर एक निळा मुलगा दुःखी चेहऱ्याने रडत बसला होता. त्याचे आई-वडील दोघेही मारले गेले होते.

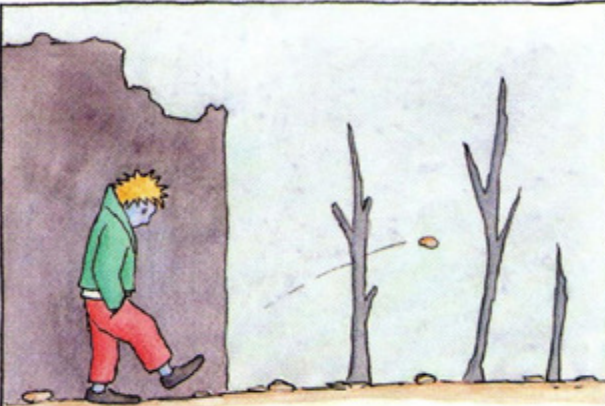
तो एकसारखा रडत होता. कण्हत होता. हुंदके देत होता.

रडता रडता त्याच्या डोळ्यातील पाणी आटून गेले. तो मग उठून उभा राहिला.

डोळे पुसून घेत त्यानी जॅकेटची कॉलर वर घेतली. व दोन्ही खिशात हात घालून तो चालू लागला.

वाटेत दगड दिसले की तो त्यांना लाथ मारत होता.

फुलं दिसले की.. फुलं तुडवत पुढे जायचा.

एक कुत्र्याचे लहानशे पिल्लू त्याला वाटेत दिसले.
त्याला बघून ते शेपूट हालवत होते.

पिल्लू मागे मागे येऊ लागले.

“जा इथून !” तो त्याच्यावर
खेकसला.

“तू माझ्याबरोबर आलास तर तुझा सगळा मलाच बघावे लागेल.
खाणं, पिणं....मी यानंतर कुणालाही संभाळणार नाही.”

कुत्र्याच पिल्लू त्याच्याकडे बघतच उभे राहिले.
व शेटूट हलवू लागले.

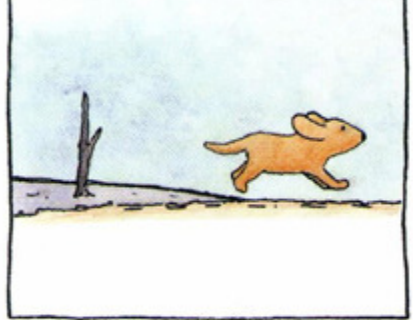
तितक्यात त्या मुलाला एका मृत
सैनिकाजवळची बंदूक दिसली. त्यानी
ती बंदूक हातात घेतली.

बंदूकीचे टोक कुत्र्यावर रोखून "आता तुला
मी मारूनच टाकतो." असे म्हणत त्याच्या
अंगावर धावून गेला.

कुत्र्याचे पिल्लू
घाबरून पळून गेले.

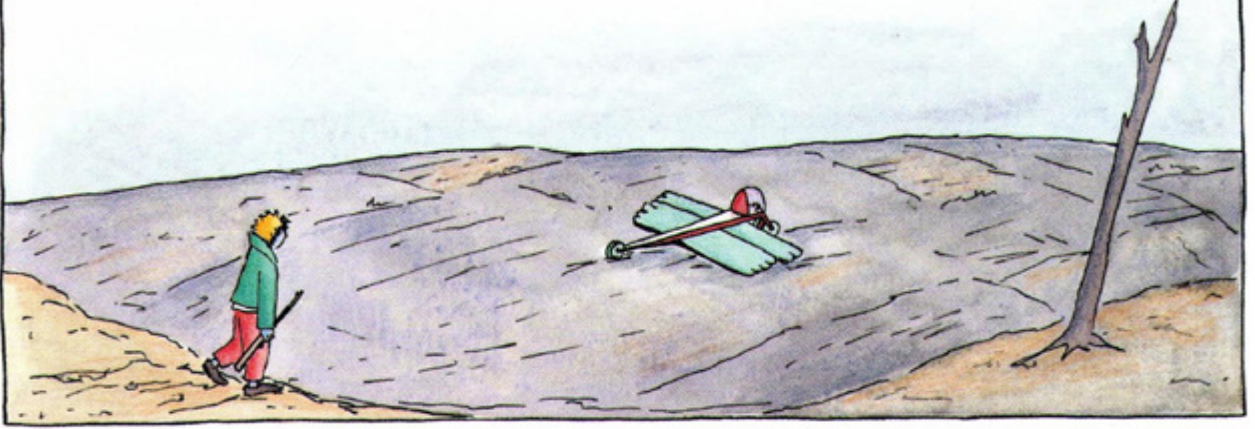

"तू मला साथ देशील का?" त्यानी बंदूकीला विचारले.
"तूच माझा खरा दोस्त आहेस "

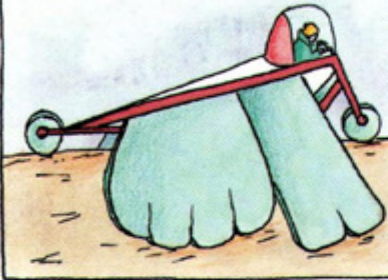

तेथेच एका वाळलेल्या
झाडावर बंदूक रोखला. व
चाप ओढला.

काही अंतर चालल्यावर त्याला एक विमान दिसले.

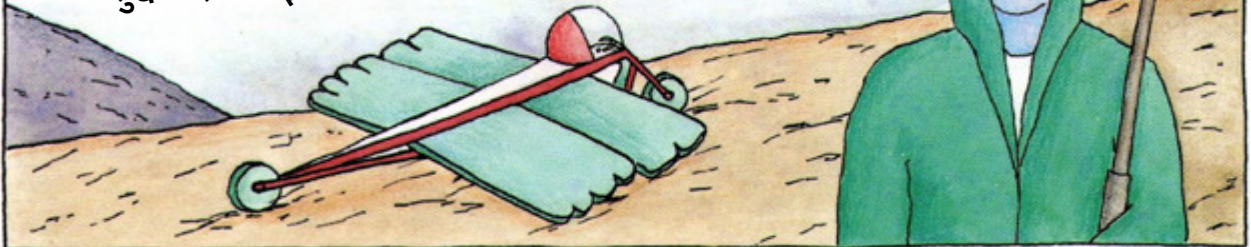
त्यानी विमानात बसून
इग्निशनची चावी फिरवली.

बघता बघता विमान चक्क उडू लागले.

“माझ्याजवळ बंदूक आहे. विमान आहे. हेच माझे सर्व काही..
दोस्त, नातलग, .. मनात आणले असते तर मी त्या पिल्लाला
सोबत आणू शकलो असतो. परंतु त्याच्या खाण्या पिण्याची सोय
कोण करणार? त्याला कुणी मारल्यास मला सहन होणार नाही. व
मीसुद्धा मरून जाईन. ”

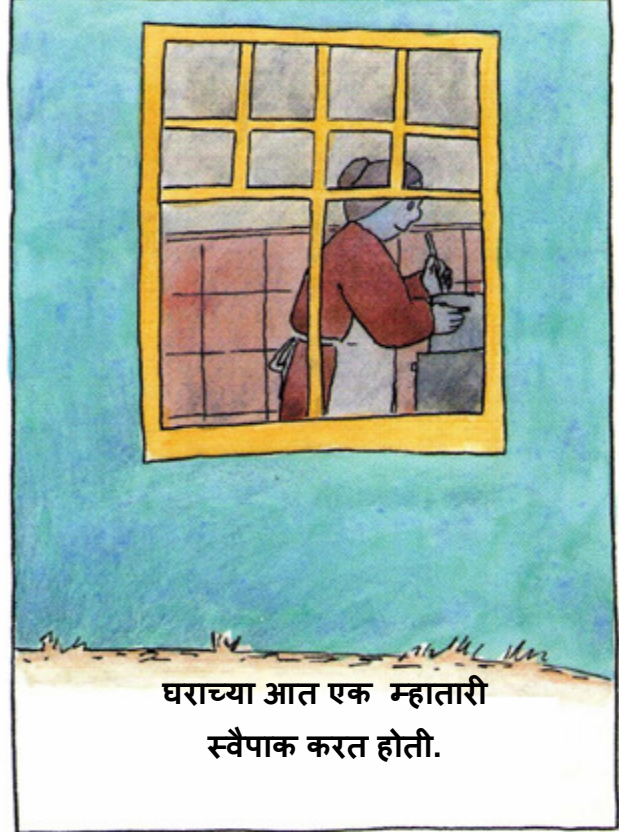
हवेत उडत असताना त्याला एक मोडक तोडकं घर दिसलं.

“ येथे कुणीतरी राहत असावेत. ”
आश्चर्यचकित होऊन तो म्हणाला. .

विमानात बसून त्या घराभोवती 2-4 चकरा
त्यानी मारल्या व खिडकीतून डोकावून पाहिले.

घराच्या आत एक म्हातारी
स्वैपाक करत होती.

मुलगा विमानातून उतरून बंदूकीत गोळी भरून
तिच्या घरात शिरला.

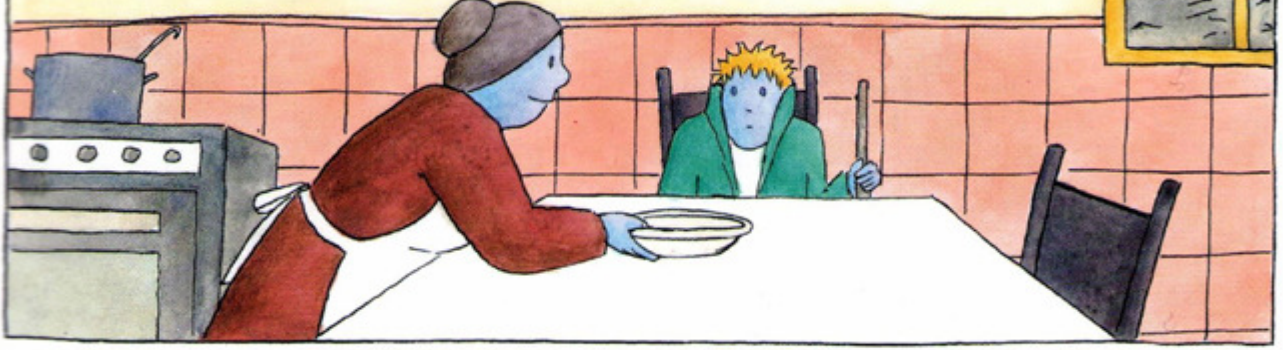
“खबरदार, माझ्याजवळ बंदूक आहे.”
मुलानी म्हतारीला ओरडून सांगितले.

“मला काहीतरी खायला दे.”

“अरे, पण मी तुला खायला देणारच होते.” म्हातारी
म्हणाली, “आधी ती बंदूक बाजूला खाली ठेवून दे .”

“मला कुणाच्या दयेची भीक नको.” मुलगा ओरडला.
“मनात आल्यास मी या बंदूकीने तुला ठार मारले असते. ”

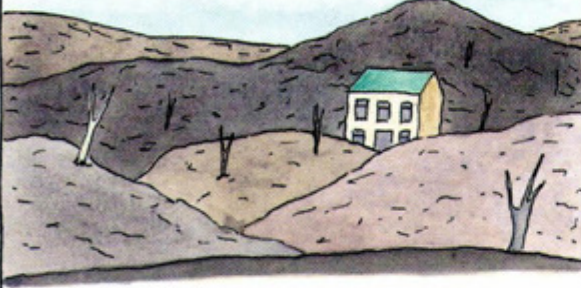

ती म्हातारी त्याला खायला दिली.

तो मुलगा खाऊन झाल्यानंतर
विमानात बसून उडून गेला.

हीच त्याची दैनंदिनी झाली.

तेथेच एका पडक्या घरात तो राहू लागला.

भूक लागली की जवळच्या वसतीवर
जायचे.

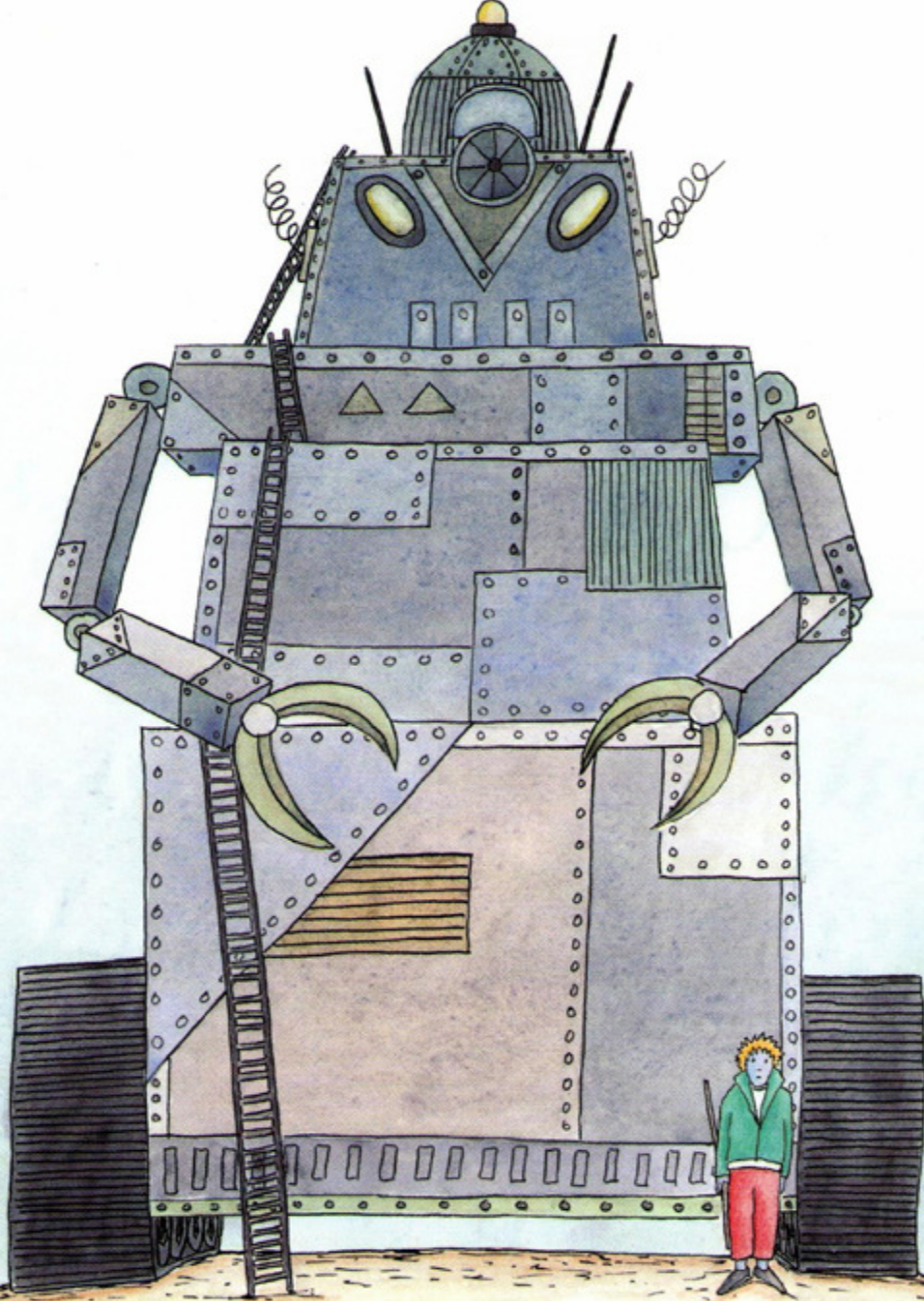
बंदूक रोखून घाबरवून जेवण
वाढण्यासाठी त्यांना भांग पाडायचे

जेवणानंतर त्या निर्मनुष्य भयाण मैदानावरून
विमानात बसून उडून जायचे. व वाटेत मैदानातील
भंगार सामान गोळा करायचे.

व ते भंगार सामान विमानातून घरी
आणायचे.

“या सर्व टाकावू वस्तूपासून मी एक रोबो टॅक बनवणार.” मुलगा विचार करू लागला.

“शंभरेक फूट उंचीचा व शेकडो टन वजनाचा हा रोबो असेल. त्याच्या डोक्याच्या भागात रोबोला नियंत्रण करणारे कंट्रोलस असणार. मग मी सर्वात शक्तीमान होईन. मला कुणीही त्रास देवू शकणार नाही.”

एके दिवशी त्याच्या घराजवळ एक मुलगी आली.

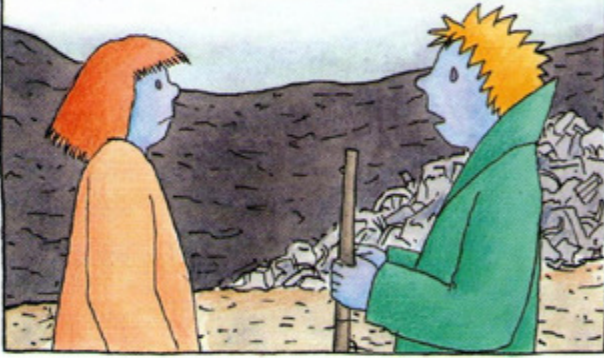

हा मुलगा बाहेर आला व तिच्यावर बंदूक रोखून “तू येथून ताबडतोब निघून जा. नाहीतर मी तुला ठार करेन!” असे ओरडला. ती बिचारी घाबरली.

“मी तुला काही त्रास देणार नाही. मश्रूम्स आले आहेत की नाही हे बघण्यासाठी मी येथे आले.” मुलगी म्हणाली.

“तू येथून निघून जा. मी कुणालाही जवळ येवू देत नाही.” मुलगा म्हणाला.

“तू येथे एकटाच राहतोस ?”
मुलीचा प्रश्न.

“मी एकटा नाही. माझ्याजवळ बंदूक आहे, विमान आहे. तेच माझे नातलग.” मुलानी उत्तर दिले.

“एवढेच नव्हे तर काही दिवसानी
माझ्याकडे एक रोबो टॅकसुद्धा असेल.”

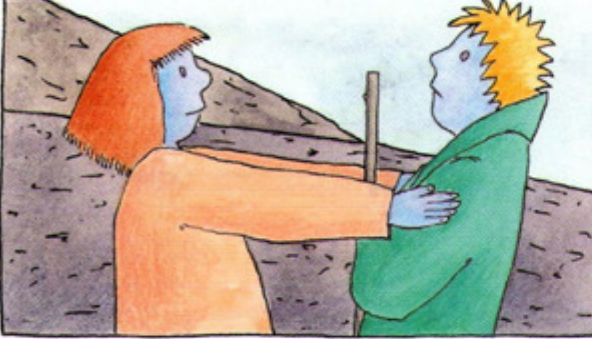
“म्हणजे तुझी कुणाशीही खरीखुरी
दोस्ती नाहीच !” मुलीची प्रतिक्रिया.

“हवे असल्यास मी कुत्र्याच्या पिल्लाला जवळ ठेवू शकलो असतो. परंतु त्याला कुणी मारले असते तर त्या दुःखात माझाच जीव गेला असता. ”

“मलासुद्धा माझ्या जवळचे कुणीही नाहीत. आपण एकमेकाना सभाळत एकत्र राहू शकतो. ..” मुलगी सांगू लागली.

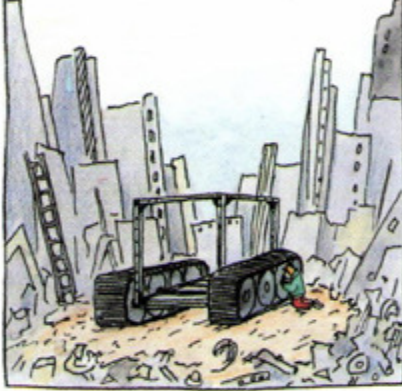
“नको, नको, कधीतरी मरून जाणारे दोस्त मला नको. ” मुलगा किचाळला.

“बाप रे! कधीही न मरणारा माणूस तुला कुठून मिळणार?” मुलगी विचरली.

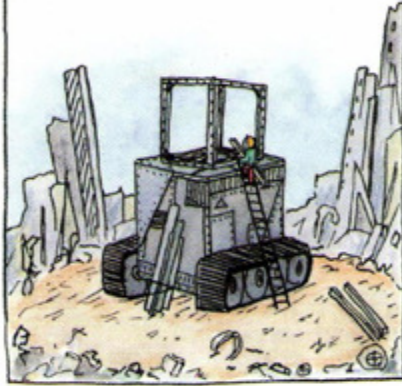

एवढे म्हणत ती निघून गेली

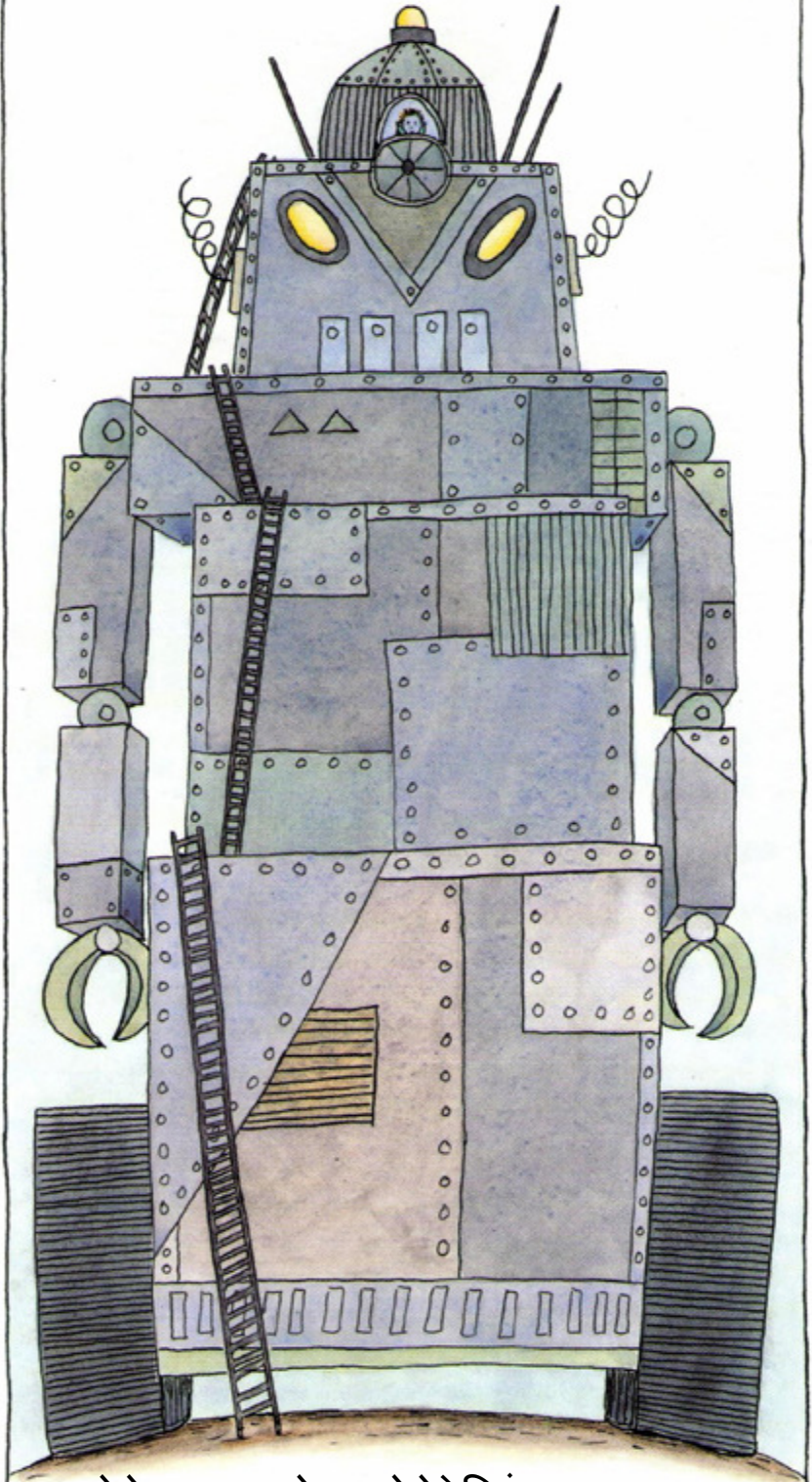
त्या मुलाने

एक शक्तीशाली रोबो टॅक
तयार केला

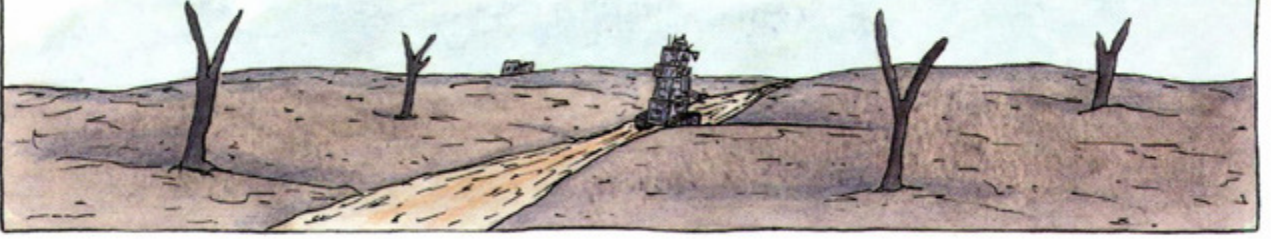

तो त्याच्यावर
चढला.

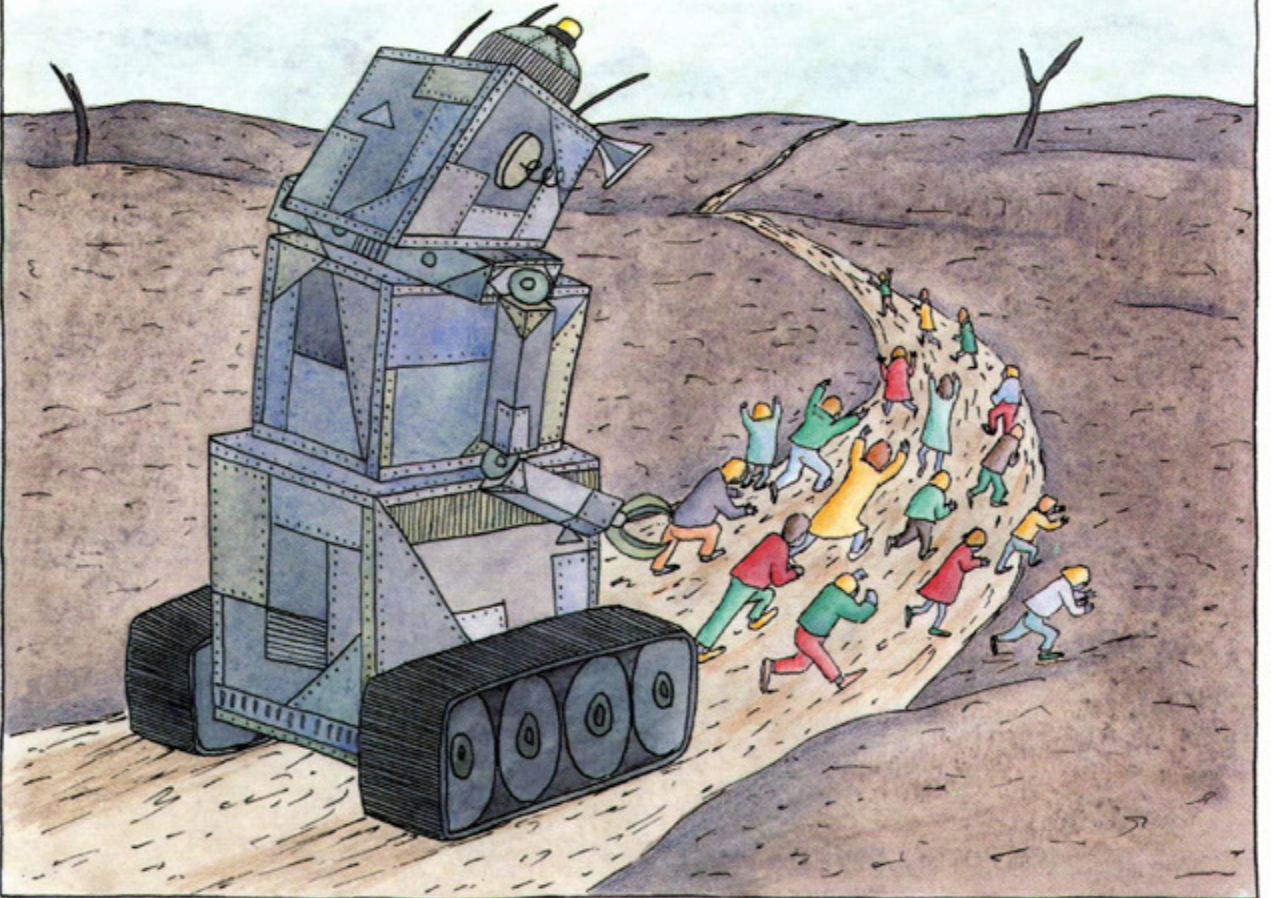

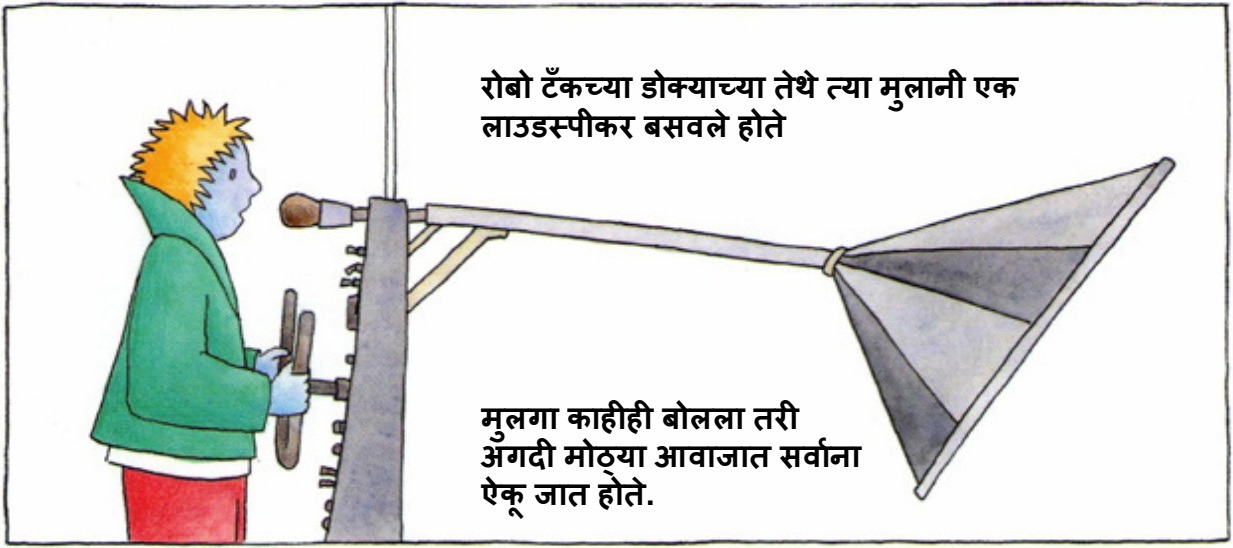
रोबोच्या वरच्या टोकाला रोबोचे नियंत्रण करू
शकणारे कंट्रोल रूम होते. तो तेथे जावून बसला.

त्यानंतर तो रोज रोबोट बसून सगळीकडे फिरू लागला.

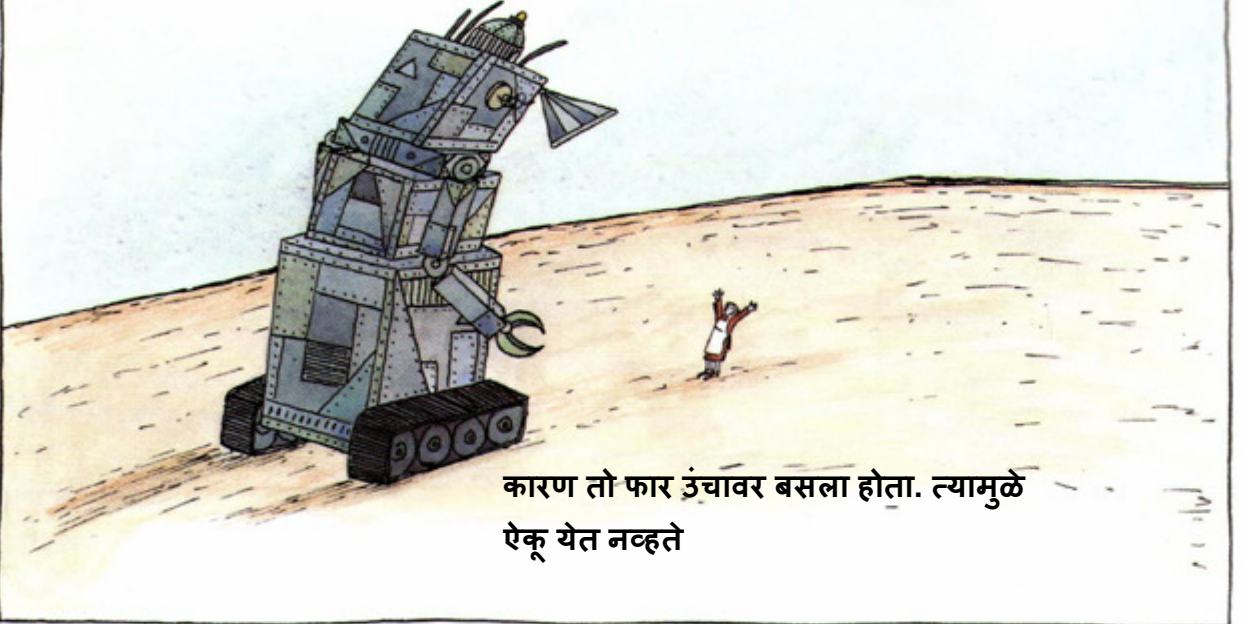

रोबो टॅक बघितल्यावर जवळ पासचे सर्व जण घाबरून इकडे तिकडे पळून जात होते. परंतु त्याच्या नजरेतून निसटणे शक्य नव्हते.

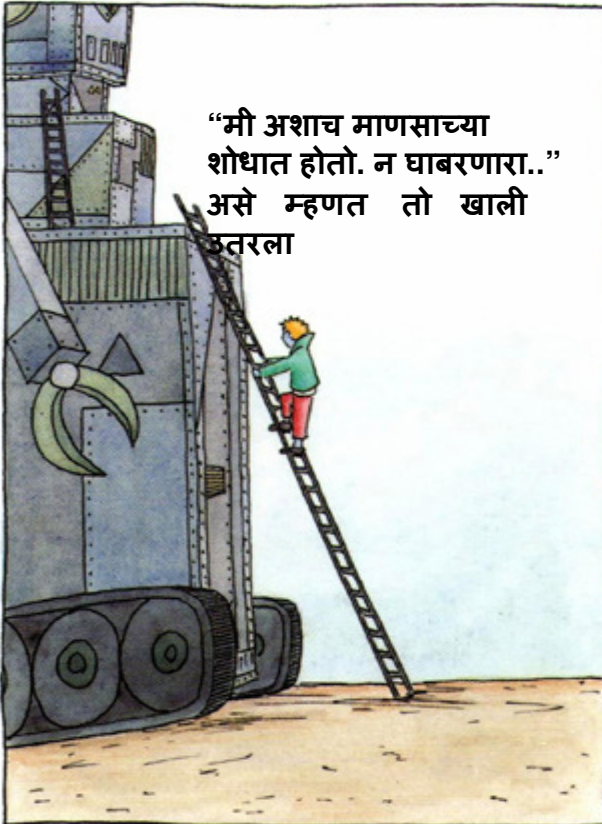

एके दिवशी त्याच्या टँकच्या समोर एक व्यक्ती न
घाबरता उभी होती. काही तरी ओरडून सांगत होती.
परंतु त्या मुलाला ते ऐकू जात नव्हते

कारण तो फार उंचावर बसला होता. त्यामुळे
ऐकू येत नव्हते

“मी अशाच माणसाच्या
शोधात होतो. न घाबरणारा..”
असे म्हणत तो खाली
उतरला

त्या दिवशी खायला घातलेली म्हातारी
खाली उभी होती

“तुला कही तरी सांगायचे आहे का?” मुलानी विचारले.

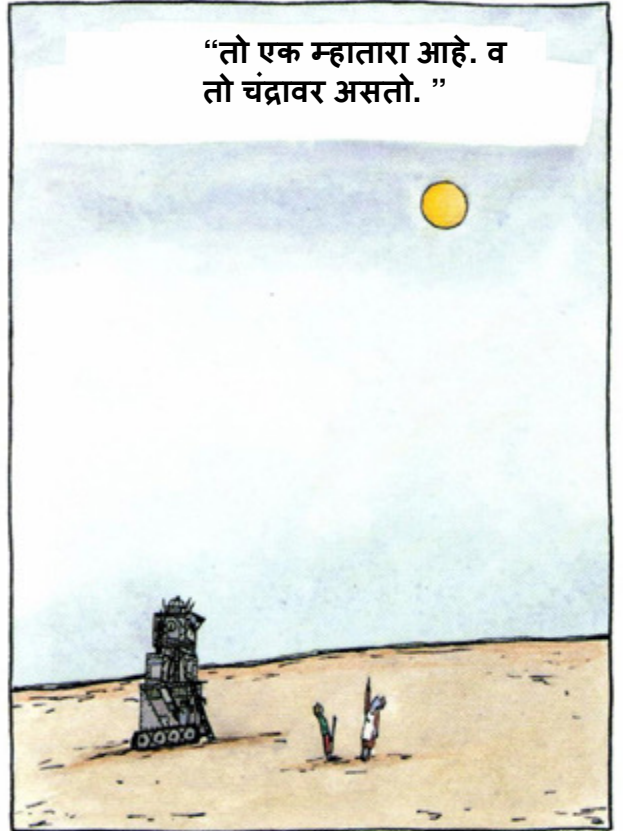

“हो, मरणाला न घाबरणाऱ्या एका माणसाशी माझी ओळख आहे. त्याला कुठलेही आयुध इजा करू शकत नाहीत. मारू शकत नाहीत. हे सांगण्यासाठी मी तुझ्याकडे आले. ” म्हातारी म्हणाली.

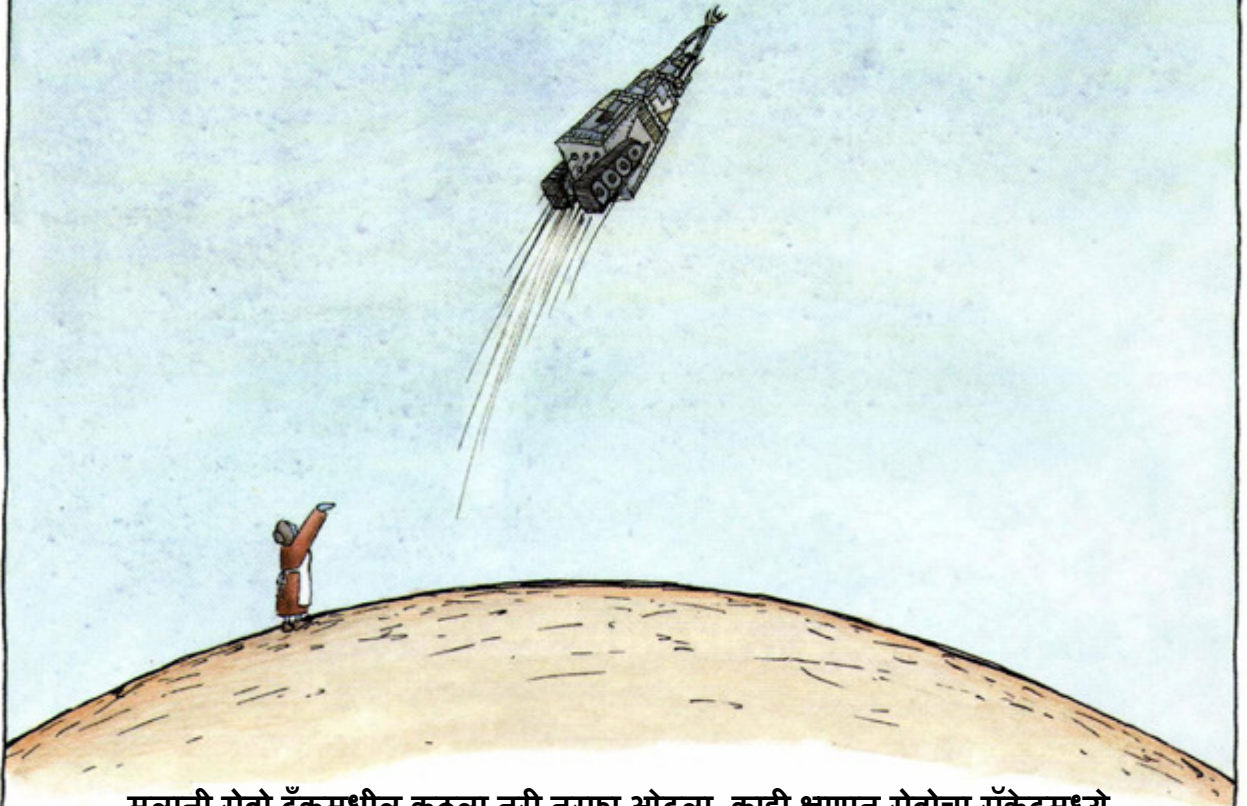
“तो कुठे आहे ?” मुलाचा प्रश्न

“तो एक म्हातारा आहे. व तो चंद्रावर असतो. ”

“मग मी त्याला शोधून काढीन. त्याच्याशी मैत्री
करायला हवी. !” मुलगा म्हणाला.

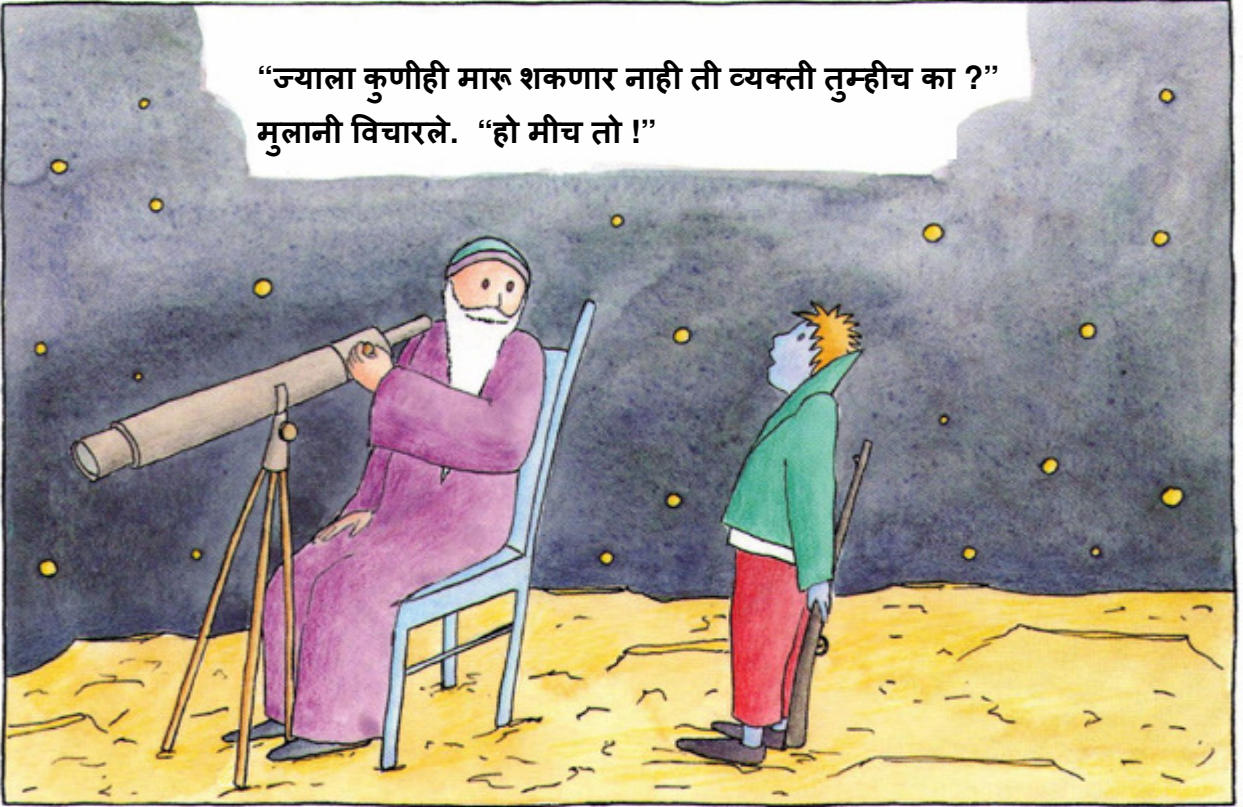
मुलानी रोबो टॅकमधील कुठला तरी तरफा ओढला. काही क्षणात रोबोचा रॉकेटमध्ये
रूपांतर झाले. तो त्या रॉकेटमध्ये बसून उडत उडत चंद्रावर जाऊन पोचला

चंद्राच्या चारी बाजूला फिरून तो शोधू लागला

शेवटी एक म्हातारा त्याला दिसला. दुर्बिणीतून तो खालच्या ग्रहांचे निरीक्षण तो करत होता

“ज्याला कुणीही मारु शकणार नाही ती व्यक्ती तुम्हीच का ?”
मुलानी विचारले. “हो मीच तो !”

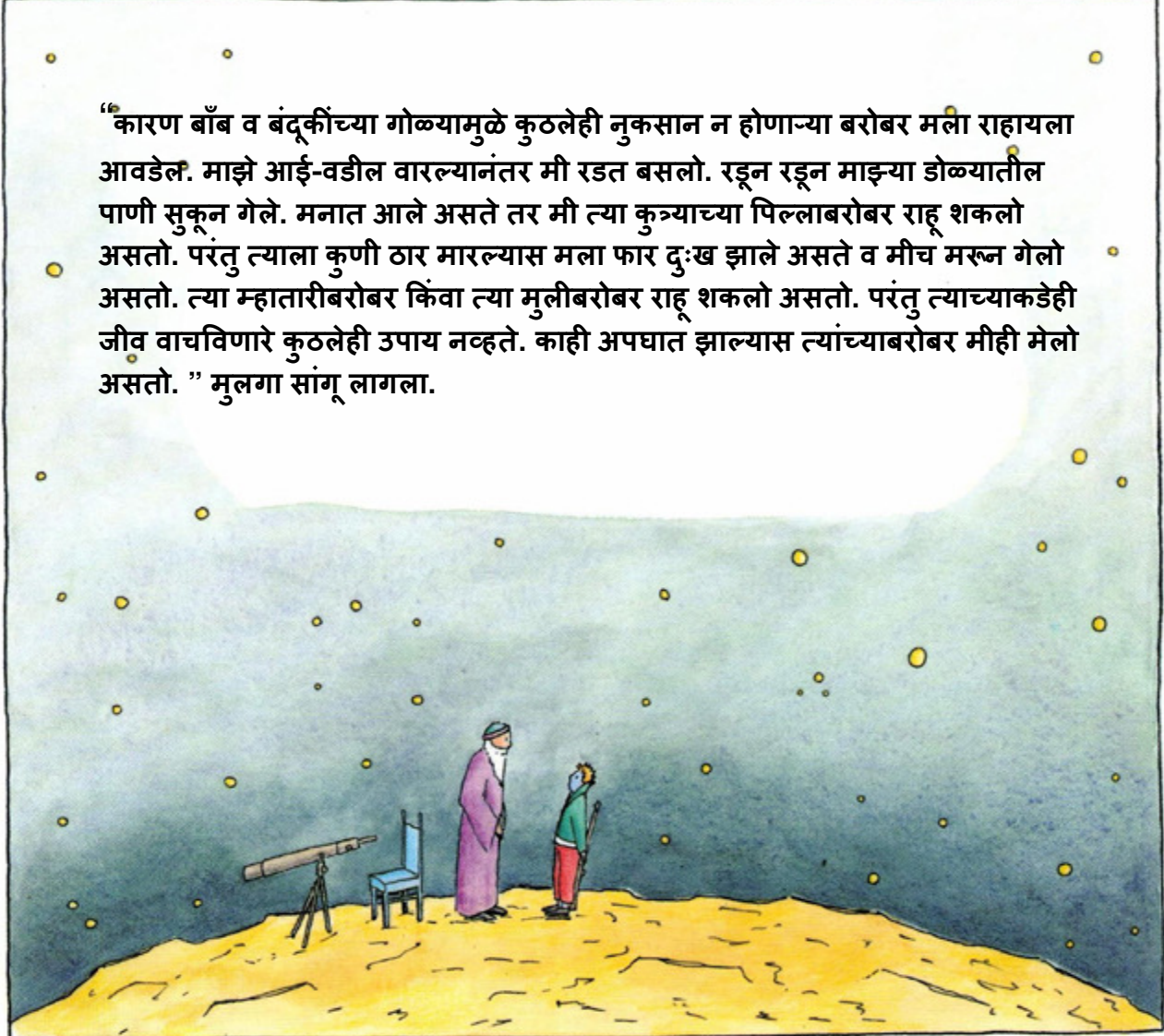
“आपण त्या दुर्बिणीतून काय बघत होता?” मुलाने विचारले.
“ मी खाली पसरलेल्या ग्रहावरील माणसांचा अभ्यास करत होतो.”

“मी तुमच्याबरोबर येथे राहू का ?”
“हरकत नाही. राहू शकतोसे. परंतु तू माझ्याबरोबर
का राहणार आहेस ?” म्हाताऱ्याने विचारले.

“कारण बाँब व बंदूकींच्या गोळ्यामुळे कुठलेही नुकसान न होणाऱ्या बरोबर मला राहायला
आवडेल. माझे आई-वडील वारल्यानंतर मी रडत बसलो. रडून रडून माझ्या डोळ्यातील
पाणी सुकून गेले. मनात आले असते तर मी त्या कुत्र्याच्या पिल्लाबरोबर राहू शकलो
असतो. परंतु त्याला कुणी ठार मारल्यास मला फार दुःख झाले असते व मीच मरून गेलो
असतो. त्या म्हातारीबरोबर किंवा त्या मुलीबरोबर राहू शकलो असतो. परंतु त्याच्याकडेही
जीव वाचविणारे कुठलेही उपाय नव्हते. काही अपघात झाल्यास त्यांच्याबरोबर मीही मेलो
असतो. ” मुलगा सांगू लागला.

“ठीक आहे. तू माझ्याबरोबर राहू शकतोस.”

“येथे एकदम सुरक्षित आहे. कारण जीव घेणारे एकही आयुध येथे नाही.” म्हातारा सांगू लागला.

“हेच कारण असू शकेल का ?”
“हो हेच कारण आहे.”

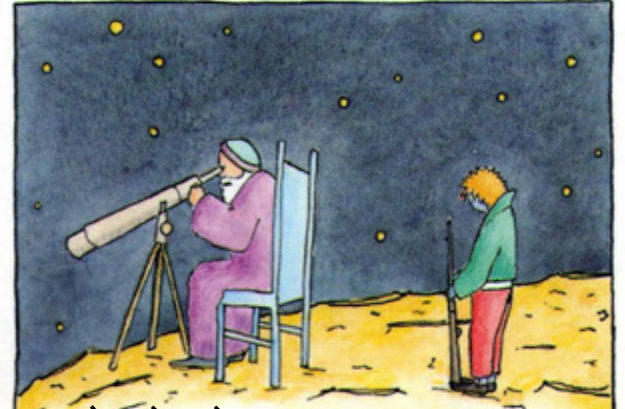
“परंतु मी तर बंदूक घेवून आलो आहे.”

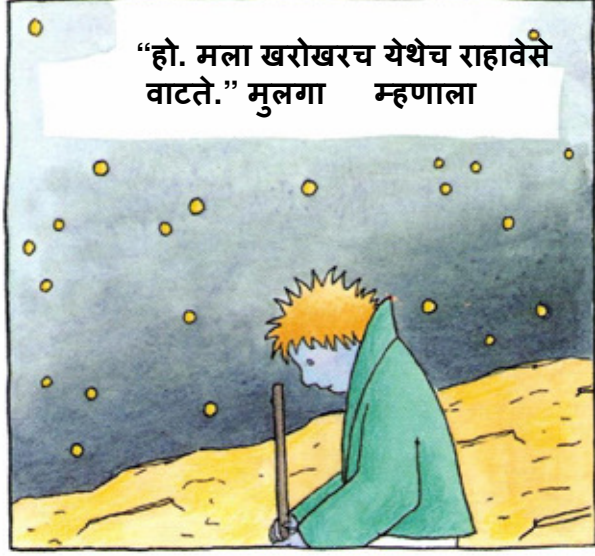
“फारच वाईट गोष्ट.” म्हातारा म्हणाला. “तुला मी ये राहण्यास परवानगी देवू शकत नाही. पाहिजे तर तू मला ठार मारू शकतोस.!”

“मग मला येथून परत जावे लागेल का ?”
मुलगा काकुळतीने विचारला.

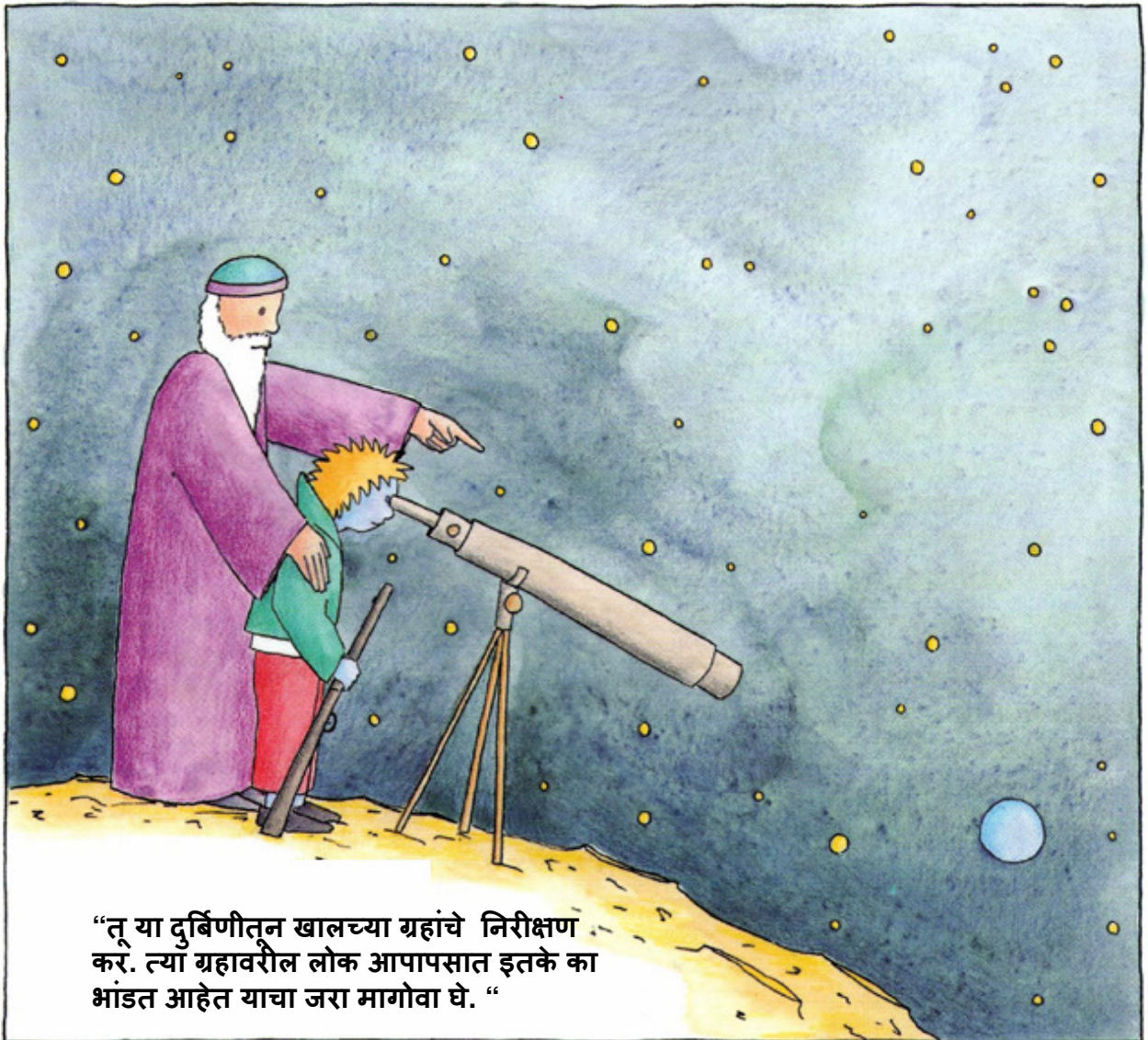

“हो जावे लागेल!” म्हातारा म्हणाला.
“मला फार फार वाईट वाटेल.”
मुलगा म्हणाला

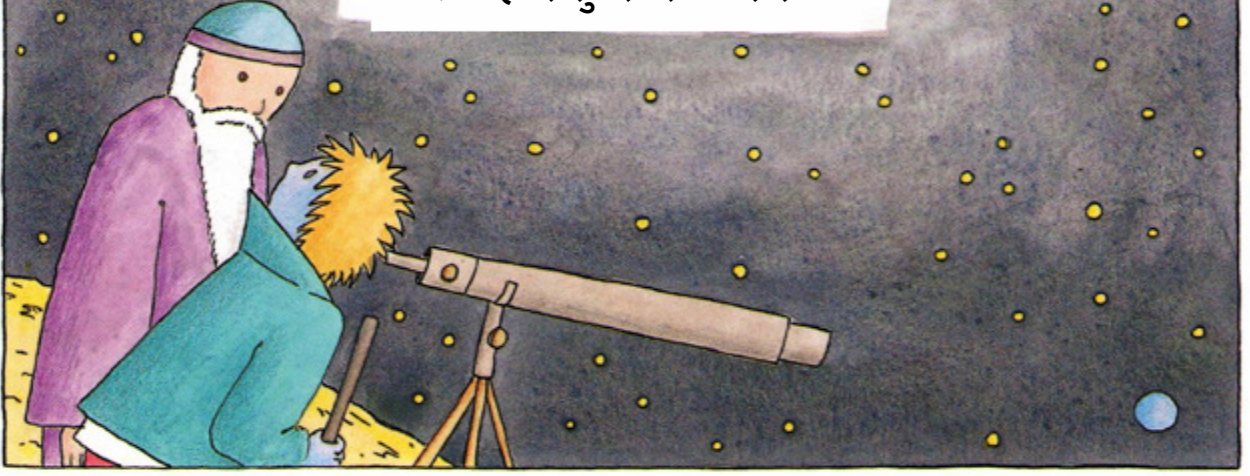

“परंतु मी येथे राहून काय काय करणार ?” मुलाचा प्रश्न ?”

“तू या दुर्बिणीतून खालच्या ग्रहांचे निरीक्षण कर. त्या ग्रहावरील लोक आपापसात इतके का भांडत आहेत याचा जरा मागोवा घे. “

लोक हमरी तुमरीवर का येतात?

कारण ते एकमेकांना नीट ओळखत
नाहीत

कारण लोक संख्या इतकी वाढलेली आहे की
आपण किती जीवित हानी करत आहोत याची
जाणीवच त्यांना नसते.

काही जण पोट फुटेपर्यंत खात
असतात व त्याच वेळी इतर अर्धपोटी
किंवा उपाशी झोपतात.

आपणच तयार केलेल्या
लोखंडापासून कुदळ फावडे तयार
होतात की बंदूक याची कल्पना
त्यांना नसते..

पोटा-पाण्यासाठी कष्ट करत
असल्यामुळे त्यांना दुसरे
कुठलेही विचार सुचत नाहीत.

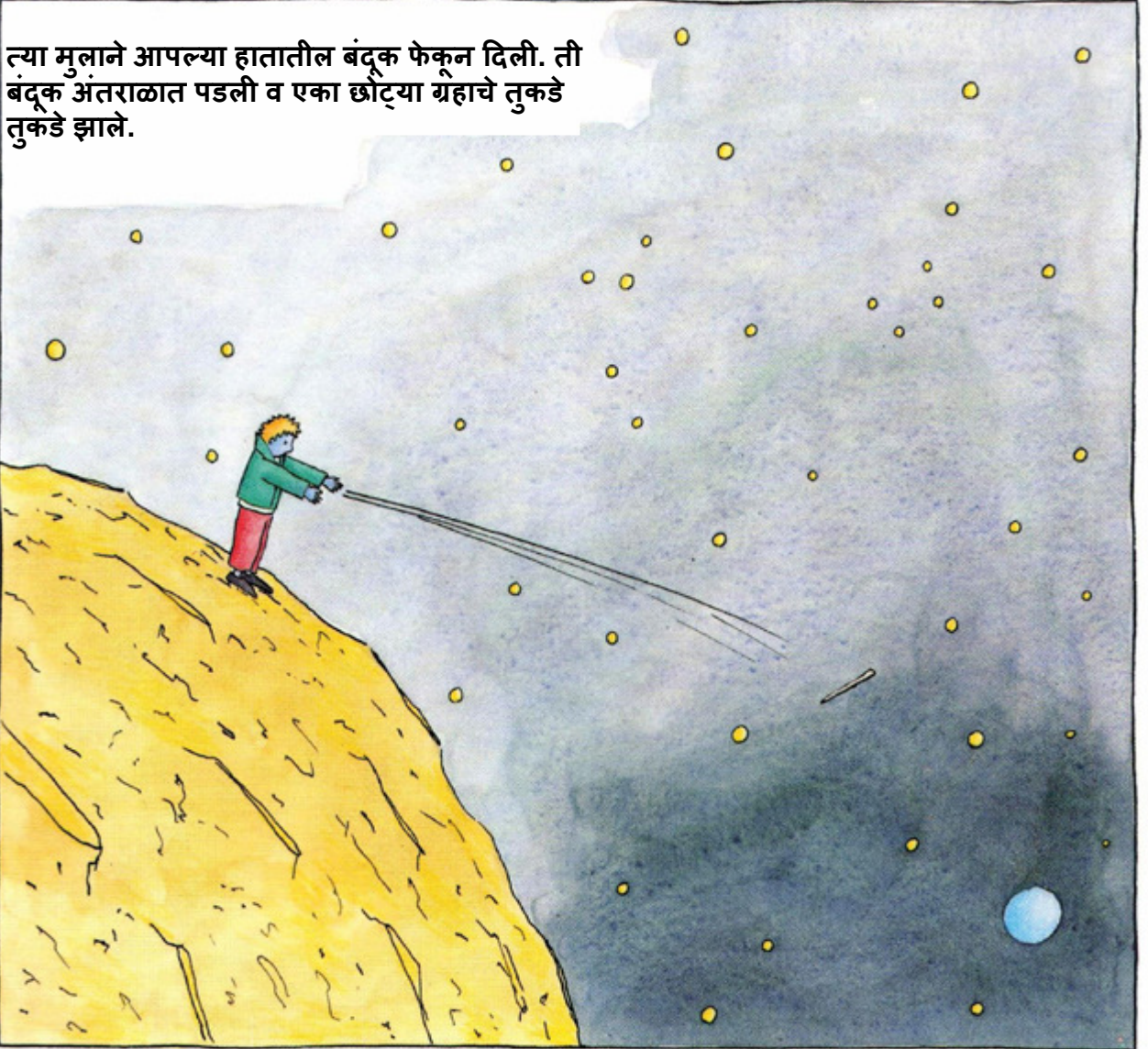
आपण करत असलेल्या वाईट कृत्यांची कल्पना त्यांना
आल्यास आपण कुठे चुकत आहोत याची जाणीव
त्यांना झाली असती.

“परंतु त्यांना खरे काय आहे ते
सांगायला हवे.” मुलगा म्हणाला.

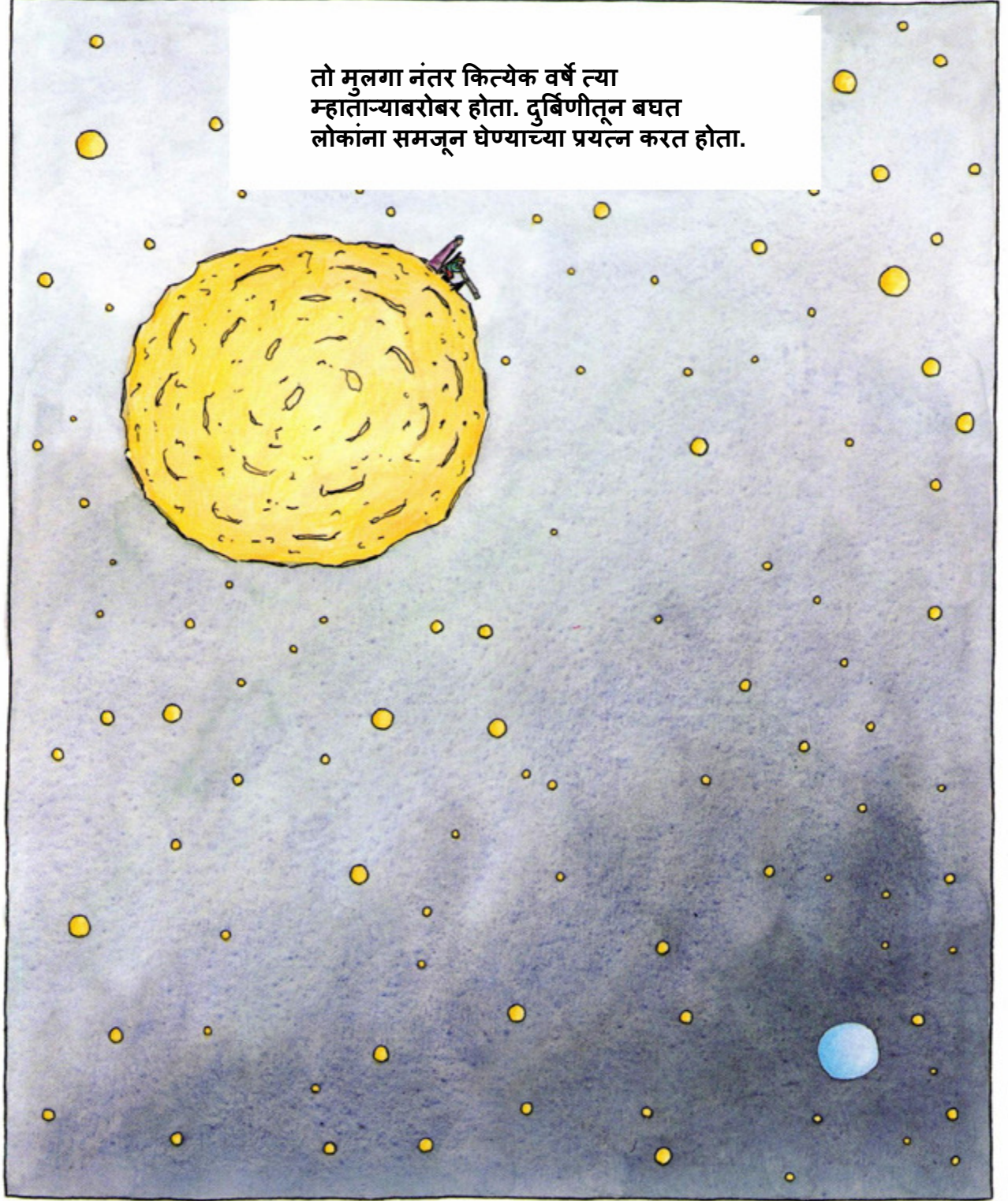

“बरोबर. मी आता म्हातारा
झालो आहे व फार थकलो
आहे. हे काम आता तू कर.”

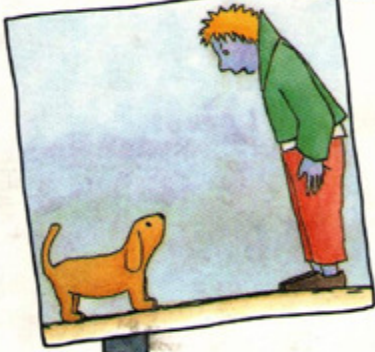
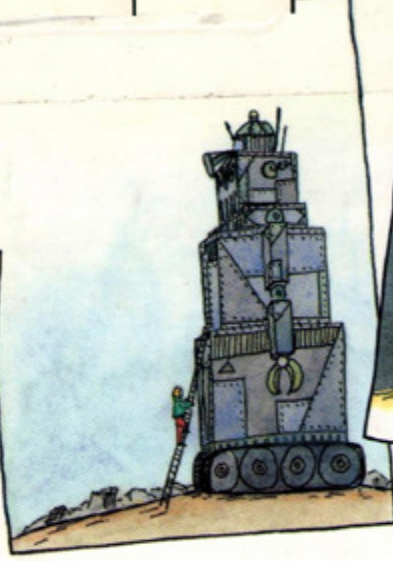
त्या मुलाने आपल्या हातातील बंदूक फेकून दिली. ती
बंदूक अंतराळात पडली व एका छोट्या ग्रहाचे तुकडे
तुकडे झाले.

तो मुलगा नंतर कित्येक वर्षे त्या
म्हाताऱ्याबरोबर होता. दुर्बिणीतून बघत
लोकांना समजून घेण्याच्या प्रयत्न करत होता.

एखाद्या दिवशी तो उडत उडत या ग्रहावर परत येईल व त्यांनी शिकलेल्या सर्व
गोष्टी लोकांना समजावून सांगेल.

निळा मुलगा युद्ध ज्वराने पीडित
झालेल्या गृहावर आहे. अनाथ आहे,
एकटाच आहे. कुणीतरी दोस्तीचा हात
पुढे केले तरी तें झटकून टाकत आहे.
कारण तो बाँब्स व बंदूकीपासून
सुरक्षित असलेल्या एखाद्या
माणसाच्या शोधात तो आहे.
त्याच्याशी मैत्री करावी हीच त्याची
इच्छा आहे.

निळा मुलगा हे एक हृदयस्पर्शी
पुस्तक आहे.